

Bekleme Yapma Hikaye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Mart 2026

Düşlerimi vurdular önce. Sonrasını hatırlamıyorum sanırım düştüm ben bilmediğim bir düşün gözünden ve öksüzlüğümü soruşturmadım önce çünkü sonram yoktu ve öncemde saklı düşleri gerçek bildim ben tıpkı bir sesimin ve bir yansımanın da olmadığı gibi.

Çorap söküşü gibiydi gerçekler ve ben hiç birine müdahil olmamıştım.

İçim kıyılıyordu ve anladım ki doğmam çok yakın.

Doğuşuna tanıklık etmedim günün çünkü içimde saklıydı doğumu günün ve doğurduğum kadar düş biriktirdim önümde ve varlığıma kimse şart koşmadı ben de kimsesizliğime şerh düştüm.

Gözümde tütüyordu hayalim ve hayalim yavaş yavaş çürüyordu tıpkı çürük dişiydim hayatın ve işte çekildim usulca kendimden aslında dış bilemediğim düş çürükleri ile doluydu ağzım.

Ağırdan aldım mutluluğu ve bir düşten ötesi değildim.

Birileri masallar anlatıyordu ve sandım ki anlatılan masalların gizli kahramanıyım.

Kahraman ne yer ne içerdi hem?

Benim kahramanım kimdi de gördüğüm düşlerden ötesi yoktu havsalamda ve uyruğu da yoktu düşlerimin ne de olsa seyahat hakkı bile tanımamışlardı bana ve seyahat edebildiğim tek yerdin gerçeklerin acil iniş yaptığı ve işte firar ettiğim o yolcu koltuğu.

Mülayimdi iç sesim ve anladım ki; anlattıkça karşılık bulacağım ve yavaş yavaş görünmeye başladım:

Önce ellerim birbirine kavuşmuştu ve karakaşım ve kara gözüm.

Beğenmedim ve değiştirmesini istedim Tanrıdan ve gücüne gitti Yaratanın bir anda yok olmuşum.

Tadına doyum yoktu madem hayallerin ve gerçekler de kolay kolay mutlu etmiyordu yeniden d/okudum

üzerimdeki kilimi ve her lekeyi bir insana benzettim her rengi de başka bir duygu belledim. Sudan sebeplerle yok sayılmıştım belki de su isteyen toprağıydı ruhumun ve kaybettiğim mezarım kim bilir nerede bekliyordu beni yoksa ben miydim bekleyen ve arkadan duyduğum sesle kendime geldim: "Bekleme yapma, ticari taksi."

İşte kavuşmuştum gerçek kimliğime mademki bir taksinin içindeydim yoksa doğuma mı yetiştiriyordum sancısı artan ruhumu elbet ellerimle kollarımla sesimle vücudumla gerçektim ben ve bir düş olarak doğmuşken gerçek bir vücuda sahip olmuştum ve bana tanınan sürenin ne kadar olduğuna dair hiçbir bilgim yoktu ve ben sadece bastım gaza ve düştüm yola.

Sağanak başlamıştı ve nereye gideceğimi bilmez halde bir yandan kolağan ediyordum üstümü başımı ve dikiz aynasına baktığımda bir yansıma olmadığını gördüm sanırım Tanrı çok yoğun ve beni kimliksizlikle bırakmıştı tek başıma.

Yoksa ben miydim Tanrıyı bir başına bırakan üstelik ete kemiğe bürünmüş olmam da bir anlam ifade etmiyordu ne de olsa baktığım aynada yoktum ben demek ki kayıtlı değildim henüz dünya üzerinde ve ben tüm hızımla gidiyordum ve geçiyordum arabaların arasından derken biri el işareti yaptı.

Yoksa bu, kavgaya davetiye miydi üstelik ben bana yabancı ve de görünmez iken olacak iş miydi bu? Durdurdum sürdüğüm taksiyi ve karnı burnunda canının da çok yandığı belli bir kadın attı kendini arka koltuğa ve diğer kapıdan bir adam daldı içeri ve talimatı verdi:

"Çabuk hastaneye götür bizi."

Aramızda bir duvar mı vardı da adam gözlerime bakmadan emri vermişti bir kere zaten kimsenin beni göreceği hali yoktu ve kadının suyu gelmeye başlamıştı bile ve dudaklarımdan tek kelime döküldü: "Tanrım."

Herkesin bir tanrısı vardı elbet kesişme noktamızdı İlahi Gücün varlığı ve görmediğim duymadığım bir güçtü idi işte itikat ettiğim belli ki Tanrının yakın koruması da bilinmez ve kaderdi ve varacağım noktayı asla tahayyül edemiyordum.

Düş gücüne ihanet etmişim ve gerçek olmak umuduyla düşmüştüm yola ve işte arka koltukta oturan o çiftin de yolu bana düşmüştü demek ki arz-talep eğrisi her durumda mevcudiyetini koruyordu.

Sunulana itiraz etmedim tıpkı benim sunumuma da itiraz edilmediği gibi.

Yağmur yağmaya başlamıştı yavaştan ve hızlıca sürüyordum arabayı ayağımı gazdan kesmeyerek ve ümidimi de Tanrıdan kesmemiş olarak hızlıca yol alıyordum ve baktığım dikiz aynasında hala bir görüntüye rast gelemiyordum ama görüldüğüme de vakıftım diğer yandan yoksa az evvel polis şimdi de arabama aldığım bu çift bana nasıl talimat verirdi ve ben de talimat verdim omzumdaki meleğe en azından doğum gerçekleşene kadar sakinliğimi korumalı umudumu da yitirmemeliydim.

Nihayetinde hastaneye vardık ve acil giriş kapısından çıkan sedye hızlıca vardı arabadaki kadını anında yerleştirdiler sedyeye ve karga tulumba aldılar içeri.

Kadın deli gibi çığlık atıyordu ve tutuyordu karnını:

"Ne olur Rabbim, bu sefer canlı doğsun bebeğim."

Ben de içimden dua ediyordum:

"Tanrım, bana sahip çık ve bu dünyada kalıcı yap kimliğimi ve bedenimi de."

Kadın dokuz doğuruyordu içeride ve eşi olacak adam acilin kapısında deli gibi volta atıyordu bense

arabada bekler vaziyetteydim bakalım bu sefer kimdi bana talimat verecek olan?

Beklemeye almıştım iç sesimi tıpkı az evvel bekleme yaptığım gibi.

Ekleyeceğim hiçbir şey de yoktu üstelik ve arabadan dışarı attım kendimi tam da adamın yanına gitmek için adımlarken yolu kulağıma gelen sesle irkildim:

“Bu arabanın sürücüsü nerede? Siz, bayım, biliyor musunuz?”

Sorunun muhatabı bendim sanırım ama güvenlik acil kapısında bekleyen baba adayına soruyordu bu soruyu.

Başını hızlıca bilmiyorum, dercesine salladı adam ve güvenlik direksiyona geçip arabayı çekti hastanenin önünden ve ben ılık ılık akıyordum sanki bilinmez bir güç tarafından adeta eritiliyordum ve nihayetinde yerde zar zor görünen bir ıslaklığa dönüştüm.

Ne ellerimdi ne kollarımdı bana ait olan ve canım inanılmaz yanıyordu derken güçlü bir tokat yedim hiç tanımadığım birinden ve nasıl olduysa kendimi korunaksız ve ıslak hissettiğim az evvel dönüştüğüm ıslaklıktan farklıydı bu seferki ve an itibari ile az evvel arabama binen kadının kollarındaydım.

“Bebeğim benim bu sefer yaşıyorsun ve seni asla bırakmayacağım.”

Yalnız o değildi beni bırakmayan elbet İlahi Güçtü beni de annemi de terk etmeyen ve tüm gücümle ağlamaya başladım derken birileri beni aldı annemin koynundan ve acele ile sarıp sarmaladı.

Huzura ve mutluluğa ermişken hastane personelinin yaptığı anonsu duydum:

“34 BK 978 plaka numaralı taksinin sahibi lütfen danışmaya gelsin aksi takdirde çekilecektir.”

Ansızın kulağıma gelen fısıltı ile irkildim:

“Dilediğin kadar bekleme yapabilirsin artık. Yeni bedenin hayırlı olsun.”

DİP NOT: RESİM ARARKEN BU RESME DENK GELDİM ÇOK DA SEVDİM HAYLİ GÜLDÜM.

SIRA SİZLERDE SEVGİLİ DOSTLARIM

:))